

H e m p a r t i c i p a t ...

com a alternativa.

11.3 Les categories temporals: la durada, els ritmes, la successió, la simultaneïtat.

11.4. La pràctica de l'ensenyament del concepte de temps històric: el paper del present en la comprensió del passat, la mesura del temps: el temps cronològic i la seva periodització, diacronia i sincronia en els programes d'ensenyament.

11.5. La capacitat de comprendre el temps com a resultat del desenvolupament genètic de l'alumne, de les seves experiències prèvies i dels patrons culturals.

11.6 Les dificultats pròpies de l'ensenyament de la

Història als diversos cicles educatius.

Aquesta mostra significativa pot servir de model de treball per a les altres parts. En conjunt s'hi endevinà un avanç teòric-pràctic sobre múltiples qüestions referides a l'ensenyament i l'aprenentatge de les C.S., de cara a una adequació per a una Reforma imparable que ha de fixar criteris d'actuació vàlids, equilibrats, i on l'aprenentatge de les Ciències Socials ha de significar una realitat efectiva de l'escola i del nen per captar la diferenciació i per implicar-lo cap a una autonomia personal.

Antoni Gavalda i Torrents.

WORLDDIDAC 90

Durant els dies 15, 16, i 17 de maig, l' EUFP EGB de Tarragona ha estat present a Basilea (Suïssa), a l'Exposició Internacional de material didàctic i sistemes de formació anomenada WORLDDIDAC 90.

Aquesta gran mostra, de la qual en un altre moment donarem més completa informació, aplega tot el que arreu del món s'està fent per ajudar materialment l'ensenyament en la seva tasca educativa: material didàctic per a totes les àrees de coneixement i per a totes les edats.

La magnitud de la fira i el seu caràcter engrescador per a la reanimació i renovació de la docència fa que ens plantejem, com a Escola de Mestres, organitzar per a la propera edició (l'any 92) un viatge obert per als ensenyants i estudiants de les nostres contrades. La visita tindrà un èxit assegurat.

De moment, la informació obtinguda s'exposà a la Sala de Juntes de l' Escola de Formació del Professorat fins a l'acabament del curs.

Vè. CONGRÉS DE LA SOCIETAT ESPANYOLA PER A L'EDUCACIÓ PER MITJÀ DE L'ART (S.E.E.A.)

Els dies 3, 4 i 5 del passat mes de juliol vam tenir lloc a la Facultat de Belles Arts de Barcelona les Jornades del 5è Congrés de la S.E.E.A.. El Congrés es plantejava com un espai de debat i intercanvi d'experiències en l'àmbit de l'educació artística a tots els nivells, des de l'ensenyament obligatori a l'universitari, passant per estudis especialitzats com les Escoles d'Art.

El tema central del Congrés, en aquesta edició, era la formació del professor en educació artística, una qüestió especialment actual en un moment de reforma del sistema educatiu com el que ens trobem. Com és

sabut, la Reforma pren en consideració una sèrie de necessitats en la formació del professorat que havien estat, fins al moment, desatenses. Així, es perfilen especialitats noves en la formació inicial del professorat, entre les quals, incomprensiblement, no s'ha inclòs l'expressió plàstica. Val a dir que la perplexitat i el desacord davant aquesta situació eren generals entre els participants al Congrés.

Altres àmbits del Congrés que cal ressenyar van ser els titulats "Estratègies d'ensenyament-aprenentatge en educació artística", dedicat de forma més directa a

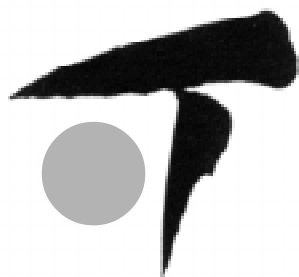
l'intercanvi d'experiències, propostes curriculars i avaluació. Cal constatar les propostes que es feren de diferents plantejaments curriculars aplicables a diversos àmbits del sistema educatiu. Pel que fa a les experiències presentades, en particular les procedents de l'àmbit nord-americà, era palesa la importància atorgada a la història de l'art com a font de recursos i punt de referència constant en l'educació plàstica. L'activitat artística del nen es concep com quelcom vinculat a la seva capacitat d'apreciació estètica: fer "art" i valorar l'art -del present i del passat- que altres han fet són dues activitats complementàries.

Quant a les propostes curriculars, val a dir que es

detectava una creixent preocupació per sistematitzar i dotar d'una estructura curricular més sòlida l'expressió plàstica com a matèria d'ensenyament. Pensem que aquest va ser un bon indicatiu, en una matèria que tradicionalment s'ha vist mancada, en la pràctica, d'objectius, continguts i metodologia de treball clarament definits. Experiències curriculars plantejades amb rigor, com és el cas d'algunes de les presentades al Congrés, poden ser un camí viable per evitar el parany de "l'expressió espontània" com a mètode únic o per defugir d'una vegada el pessimisme que envaeix a voltes els mestres davant de la plàstica, i que es justifica per arguments "innatistes" del tipus "s'ha de ser artista per fer educació plàstica". Tanmateix, la sistematització no ens ha de portar a una altre parany -del qual també vàrem tenir exemples al Congrés-: el de veure com es desdibuixa el contingut educatiu de l'art i l'expressió plàstica enmig de la fullaraca terminològica i els diagrames farragossos.

Com a balanç final, cal destacar la gran diversitat de nivells d'interès que, tant les ponències com les comunicacions, van ser capaces de despertar entre l'auditori. Al costat de ponències i comunicacions extraordinàriament interessants i suggeridores va haver-hi també intervencions francament decebedores. Amb tot, no ens podem estar de recomanar als professionals de l'educació una atenta ullada al recull de ponències i comunicacions del Congrés, que, segons les previsions, serà publicat properament.

Albert Macaya

Caixa Tarragona